

Het geschenk van kinderen met speciale noden

Elizabeth Varghese is getrouwd en heeft twee kinderen. Ze groeide op in Indore in India, voordat ze naar Delhi verhuisde. Als lerares geeft ze les aan kinderen met speciale noden.

24-9-2017

Na mijn huwelijk verhuisde ik met mijn man naar het noorden van India, naar Delhi, en belandde in een

geheel andere culturele omgeving, ver van mijn geboorteplaats. Het was aanvankelijk niet eenvoudig om ons aan de nieuwe omstandigheden in een nieuwe stad aan te passen. Ons eerste kind werd kort na ons huwelijk geboren, we voelden ons blij en gezegend met een kindje. Tegelijkertijd zochten mijn man en ik wanhopig naar opvoedingsadvies. Zoals ik er nu op terugkijk had God als altijd een plan met ons.

In die tijd raakte ik bevriend met een van mijn collega's op de school waar ik les gaf. Zij was degene die mij vertelde over de boodschap van het Opus Dei en de leer van haar stichter, de heilige Jozefmaria Escrivá. Zijn uitleg van de leer van de Kerk over de grootsheid van het huwelijk en gezinsleven hielpen mij erg veel. Door hetgeen ik via mijn vriendin leerde in de praktijk te brengen, was ik steeds beter in staat om de veranderingen in te zien over

het opvoedingsperspectieven van mijn kind, de relatie met mijn man en familie, thuis en in mijn omgang met mijn leerlingen en hun ouders, op mijn werkplek.

Nu hebben wij twee kinderen. Mijn man en ik helpen tezamen met onze burens en vrienden ander jonge ouderparen in hun huwelijksleven. We ervaren veel vreugde om met onze vrienden en hun kinderen samen te komen, tijd met elkaar door te brengen, en ervaringen uit te wisselen.

Iets wat ik recent geleerd heb is dat we soms zozeer belang hechten aan grote zaken in ons leven, dat we vergeten dat het juist de kleine dingen in ons leven zijn die als kleine puzzelstukjes het grotere geheel laten zien. De heilige Jozefmaria benadrukte de waarde van de kleine dingen in ons leven: dankzeggingen, orde in de materiële zaken thuis, te

vergeven, te verontschuldigen, stipt te zijn, te glimlachen...

In mijn beroep werk ik graag met ouders en hun kinderen die bijzondere hulp nodig hebben.

Terwijl ik les geef en met hen bezig ben, leer ik ook van hen. Persoonlijk vind ik de volgende woorden van paus Franciscus bijzonder betekenisvol en bemoedigend:

“Gezinnen die met liefde de moeilijke beproeving van een gehandicapt kind aanvaarden, verdienen grote bewondering. . . . Het gezin dat met de blik van het geloof de aanwezigheid van gehandicapten aanvaardt, zal de hoedanigheid en de waarde van ieder leven met zijn behoeften, rechten en kansen altijd kunnen erkennen en waarborgen. Het zal in iedere fase van het leven diensten en zorg vereisen en gezelschap en genegenheid bevorderen” (Amoris Laetitia, nr. 47).

Als lerares moet ik kinderen helpen en trainen om deel uit te maken van de gewone samenleving, om de mensen om hen heen sensitief te maken, niet louter sympathiek, om ouders te helpen de kinderen te accepteren, om niet angstig maar hoopvol te zijn. Hiervoor is toewijding, geduld en liefde nodig. Om dit van harte te doen, zoals de heilige Jozefmaria leert, moeten wij in het gebed dichtbij God zijn en in alle omstandigheden op Zijn bijstand vertrouwen. Ik probeer dat in praktijk te brengen. Met een glimlach!
